

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Tdo/54/2016
Identifikačné číslo spisu: 4214010160
Dátum vydania rozhodnutia: 18.08.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Hatala
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:4214010160.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Hatalu a sudcov JUDr. Juraja Klimenta a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci obvineného J. Y. pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. d/ Tr. zák. a iné, prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 18. augusta 2016 v Bratislave dovolanie obvineného J. Y. podané prostredníctvom obhajkyne JUDr. Lívie Kňazikovej proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 28. mája 2015, sp. zn. 4To/49/2015, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného J. Y. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Komárno rozsudkom z 12. marca 2015, sp. zn. 1 T 36/2014 uznal obvineného J. Y. za vinného zo zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. d/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b/, písm. j/ Tr. zák. a zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zák., a to na skutkovom základe, že

1/ od presne nezisteného času, približne od jesene roku 2011 do dňa 12. októbra 2013, v obci Q., Y. S. v rodinnom dome so súpisným číslom XXX, hlavne pod vplyvom alkoholu spôsobil fyzické a psychické utrpenie svojej družky I. Y., narodenej XX. N. XXXX, svojim deťom I. Y., narodenému XX. S. XXXX a J. Y., narodenému X. B. XXXX, a aj deťom svojej družky a to J. Y., narodenej 23. júla 2003 a S. Y., narodenému XX. G. XXXX, všetci bytom Q., Y. S.. XXX, a to tým spôsobom, že sa k nim správal agresívne a panovačne, pravidelne na nich kričal a vyhrážal sa im, že ich zabije, svoju družku I. Y., narodenú XX. N. XXXX bil raz mesačne na rôznych častiach tela, okrem obdobia keď otehotnela, až do augusta 2013, počas ktorej doby jej okrem jednej facky fyzicky neublížil, avšak s ňou naďalej kričal a vyhrážal sa jej, že ju zabije, deti svojej družky J. Y. a S. Y., ale najmä ich spoločné deti I. Y. a J. Y. týždenne viackrát bil päšťou do rôznych oblastí tela, aj ich kopol, následkom čoho poškodeným vznikli na tele modriny a aj iné zranenia, avšak lekára nevyhľadali, následne jeho konanie dňa 12. októbra 2013 vyvrcholilo v tom, že po tom, ako mu jeho syn J. Y. nedoniesol správnu skrutku a následne odišiel na toaletu, zavolať ho naspäť, chytil ho za bundu a ťahal ho k sebe cez malý plot, pričom ho udrel päšťou do hlavy, následkom čoho poškodený prepadol cez plot, potom ho začal kopat' a

udierať päšťami, zdvihol ho zo zeme a hodil ho hlavou o stenu, v tom momente prišla na pomoc svojho syna I. Y., ktorá naňho zakričala, aby prestal a udrela ho zozadu do pleca, následkom čoho sa otočil k nej a zakričal na ňu, že je kurva a rozjebe jej hlavu kladivom, chytil ju za vlasy, udieral päšťami a kopol ju kolenom do brucha, následne ho v tomto jeho konaní zastavili až otec a strýko poškodenej, na ktorých tiež fyzicky zaútočil, následkom jeho konania sa podľa znaleckého posudku Mgr. Vladimíry Némethovej vytvoril u poškodenej I. Y., narodenej XX. N. XXXX, syndróm týranej osoby, a podľa znaleckého posudku PhDr. Petra Molnára u poškodeného J. Y., narodeného X. B. XXXX, J. Y., narodenej XX. N. XXXX, S. Y., narodeného XX. G. XXXX, syndróm týraného sociálne zanedbávaného dieťaťa, pričom u poškodeného I. Y., narodeného XX. S. XXXX, sú prítomné príznaky sociálne zanedbaného dieťaťa,

2/ v presne nezistenom čase vo večerných hodinách dňa 28. júna 2011 na bližšie nezistenom mieste v blízkosti obce Čičov, povedal I. Y., narodenej XX. N. XXXX, ktorú na ceste v motorovom vozidle zbil tak, že na druhý deň musela vyhľadať lekárske ošetrovanie, že ak túto skutočnosť jej rodičia oznámia na polícii, tak zabije ju, všetky deti a aj jej rodičov, po čom rodičia I. Y. I. Y., narodený XX. Z. XXXX a I. Y., narodená XX. G. XXXX, obaja bytom Q., Y. S.. XXX zo strachu pred obvineným túto skutočnosť na polícii neoznámili,

a takto konal napriek tomu, že bol rozsudkom Okresného súdu Komárno z 8. apríla 1993, sp. zn. 2 T 33/93 odsúdený za trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov a za trestný čin nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov na trest odňatia slobody v trvaní 4 rokov s jeho zaradením do II. nápravno-výchovnej skupiny.

Okresný súd obvinenému J. Y. za to uložil podľa § 208 ods. 2 Tr. zák., § 36 písm. l/ Tr. zák., § 37 písm. m/ Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 5 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 11 (jedenásť) rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. súd obvineného zaradil na výkon trestu do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Súčasne mu uložil podľa § 189 ods. 1 Tr. zák., § 42 ods. 1 Tr. zák., § 36 písm. l/, § 37 písm. h/, písm. m/ Tr. zák. ďalší súhrnný trest vo výmere 2 (dvoch) rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia (§ 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák.) a podľa § 61 ods. 1 Tr. zák. trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkého druhu v cestnej premávke na dobu 3 (troch) rokov, ako aj ochranné protialkoholické liečenie v ambulantnej forme podľa § 73 ods. 2 písm. c/ Tr. zák. Súd zároveň podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušil výrok o treste v trestnom rozkaze Okresného súdu Dunajská Streda z 28. mája 2013, sp. zn. 1 T 86/2013, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Na základe odvolania obvineného J. Y. Krajský súd v Nitre rozsudkom z 28. mája 2015, sp. zn. 4 To 49/2015 zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. e/, ods. 2 Tr. por. napadnutý rozsudok vo výroku o trestoch uložených obvinenému a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám obvinenému uložil podľa § 208 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. (po zistení poľahčujúcich okolností uvedených v § 36 písm. l/, písm. n/ Tr. zák. a priťažujúcej okolnosti uvedenej v § 37 písm. m/ Tr. zák.) a § 38 ods. 5 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 9 (deväť) rokov a 6 (šesť) mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. obvineného na výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Súčasne obvinenému uložil podľa § 189 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. (po zistení poľahčujúcich okolností uvedených v § 36 písm. l/, písm. n/ Tr. zák. a priťažujúcej okolnosti uvedenej v § 37 písm. m/ Tr. zák.) a § 42 ods. 1 Tr. zák., § 41 ods. 2 Tr. zák. súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dvoch) rokov so zaradením na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia (§ 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák.) a podľa § 61 ods. 1 Tr. zák. trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke na dobu 3 (troch) rokov. Zároveň súd podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušil výrok o treste obvineného uložený trestným rozkazom Okresného súdu Dunajská Streda z 20. mája 2013, sp. zn. 1 T 86/2013 (doručeným 28. mája 2013), ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti rozhodnutiu podal obvinený J. Y. prostredníctvom ustanovenej obhajkyne JUDr. Lívie Kňazikovej dovolanie.

Dovolanie oprel o dovolacie dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c/, písm. h/ Tr. por., teda s odôvodnením, že zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu a bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa.

V dovolaní namietol nesprávne použitie § 38 ods. 5 Tr. zák., keď súdy nižšieho stupňa prihliadli na jeho 22 rokov staré odsúdenie Okresným súdom Komárno, sp. zn. 2 T 33/93. V tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že odsúdenie je v súčasnosti zahladené. Súdy tiež pochybili, keď mu uložili samostatný trest podľa § 208 ods. 2 Tr. zák. vo výmere 9 rokov a 6 mesiacov a ďalší trest podľa § 189 ods. 1 Tr. zák. vo výmere 2 rokov. Keďže skutky boli spojené do jedného konania a išlo o jedno časové obdobie v roku 2011, obvinený bol názoru, že skutky spáchal v jednočinnom súbehu. Odvolací súd mal preto uložiť jeden trest za oba trestné činy. Zároveň pri uložení trestu odňatia slobody vo výmere 9 rokov a 6 mesiacov je 2-ročný súhrnný trest odňatia slobody uložený podľa § 189 ods. 1 Tr. zák. bez významu. Na jeho prevýchovu postačuje trest vo výmere 9 rokov a 6 mesiacov, preto súd nemal ukladať aj súhrnný trest, resp. mal od jeho uloženia upustiť.

V prípravnom konaní bolo porušené jeho právo na obhajobu v čase, keď bol umiestnený v nemocnici v Komárne. Vyšetrovateľ ho vypočul nezákonne, nakoľko mal otras mozgu a údajne bol pod vplyvom alkoholu. Súčasne nemal tlmočníka napriek tomu, že je maďarskej národnosti a vyšetrovateľovi povedal, že nevie dobre po slovensky. Vyšetrovateľ do zápisnice uviedol, že vie po slovensky perfektne. Taktiež nebol ani raz vypočutý k trestnému činu podľa § 189 ods. 1 Tr. zák., z ktorého bol obvinený vyšetrovateľom 4. decembra 2013 pod ČVS: ORP-800/OVK-KN-2013. Súčasne namietol, že obhajcom a vyšetrovateľom bol navedený k priznaniu. Dovolaciemu súdu preto navrhol, aby na verejnom zasadnutí postupom podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil porušenie zákona.

K dovolaniu sa vyjadrila prokurátorka Okresnej prokuratúry Komárno, podľa ktorej súdy postupovali správne, keď skutok v bode 2/ rozsudku posúdili ako samostatný skutok a uložili súhrnný trest, pretože skutok bol spáchaný skôr, ako bol obvinenému doručený trestný rozkaz Okresného súdu Dunajská Streda z 28. mája 2013, sp. zn. 1 T 86/2013. Nakoľko rozhodnutím Okresného súdu Dunajská Streda dostal obvinený trest odňatia slobody vo výmere 1 roka a pri zločine vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zák. je dolná hranica trestnej sadzby 2 roky, neprichádzalo do úvahy upustenie od uloženia súhrnného trestu podľa § 44 Tr. zák. Súdy nižšieho stupňa pri ukladaní trestu za skutok v bode 1/ rozsudku správne prihliadli na odsúdenie obvineného Okresným súdom Dunajská Streda vo veci sp. zn. 2 T 33/93, pretože Okresný súd Dunajská Streda v rokoch 2014 a 2015 rozhodoval o zahlodení odsúdení obvineného v rozpore so zákonom. Z odpisu registra trestov vyplýva nespĺnenie zákonných podmienok na zahlodenie odsúdení. Aj pri nepoužití ustanovenia § 38 ods. 5 Tr. zák. by bolo možné považovať trest vo výške 11 rokov za skutok v bode 1/ rozsudku, vzhľadom na doterajší život obvineného, okolnosti spáchania skutku, počet a vek poškodených, za primeraný. Obvinenému bola od začiatku obvinenia daná možnosť používať materinský jazyk a po vzatí do väzby mu bol ustanovený obhajca. Dovolaciemu súdu navrhla dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť.

Nakoľko Okresný súd Komárno nezaslal vyjadrenie prokurátorky Okresnej prokuratúry Komárno k dovolaniu obvineného ostatným procesným stranám, rovnako ako dovolanie obvineného poškodeným, toto pochybenie napravil dovolací súd.

Najvyšší súd ako súd dovolací najskôr skúmal, či má podané dovolanie všetky obsahové a formálne náležitosti, či je prípustné, a či bolo podané oprávnenou osobou a pritom dospel k nasledujúcim záverom:

Podľa § 368 ods. 1 Tr. por. dovolaním možno napadnúť len právoplatné rozhodnutie súdu, ktorým bola

vec právoplatne skončená. V posudzovanom prípade je napadnutým rozhodnutím rozsudok Krajského súdu v Nitre ako súdu odvolacieho. Proti takémuto druhu rozhodnutia je dovolanie prípustné. Dovolanie bolo podané obvineným J. Y. prostredníctvom obhajkyne, teda osobou oprávnenou podľa § 369 ods. 2 písm. b/, § 373 Tr. por., na Okresnom súde Komárno, t.j. na mieste predpokladanom v ustanovení § 370 Tr. por., a v zákonnej 3-ročnej lehote. Dovolanie obvineného však nie je dôvodné.

Dovolací súd úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por., pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto sú možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, striktno obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie“ odvolanie.

Dovolací súd nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, práve naopak z ustanovenia § 385 ods. 1 Tr. por. *expressis verbis* vyplýva, že je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené. Viaanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por.

Obvinený namietol porušenie práva na obhajobu predovšetkým z dôvodu vypočúvania bez prítomnosti tlmočníka.

Konštantná judikatúra dovolacieho súdu právo na obhajobu v zmysle citovaného dovolacieho dôvodu chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Právo na obhajobu garantované čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako aj čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky nachádza svoj odraz v celom rade ustanovení Trestného poriadku upravujúcich jednotlivé čiastkové obhajovacie práva obvineného v rôznych štádiách trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. Z dikcie cit. § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. je totiž jednoznačne zrejmé, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilým dovolacím dôvodom. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky potom o zásadné porušenie práva na obhajobu ide najmä v prípade, keď obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby. Výnimočne môže ísť aj o porušenie iných obhajovacích práv obvineného, ktorých porušenie sa prejaví na jeho postavení zásadným spôsobom.

V predmetnej trestnej veci nastali dôvody povinnej obhajoby v zmysle ustanovenia § 37 ods. 1 Tr. por. vzatím obvineného do väzby na základe uznesenia sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Komárno z 15. októbra 2013, sp. zn. 1 Tp 27/2013, pričom obvinenému bol v ten istý deň ustanovený obhajca JUDr. Roman Blažek, ktorý sa následne zúčastňoval úkonov trestného konania. Obhajca pristupoval k obhajobe obvineného aktívne, zúčastňoval sa väčšiny výsluchov, ako aj hlavných pojednávaní a podával návrhy, teda dohliadal na uplatňovanie práv obvineného. Orgány činné v trestnom konaní a súdy v tomto smere poskytli adekvátny priestor na realizáciu práva obvineného na obhajobu a tento priestor bol zo strany obhajoby využitý. V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že obvinenému bolo umožnené uplatnenie práva zvoliť si obhajcu už v čase pred vzatím do väzby, kedy bol o svojom

práve riadne poučený pri zadržení (č. l. 16) a pri výsluchoch pred vyšetrovateľom (č. l. 35) a pred sudcom pre prípravné konanie (č. l. 22). Obvinený si obhajcu nezvolil a do zápisníc o výsluchoch výslovne uviedol, že si obhajcu nevolí, resp. bude vypovedať bez obhajcu. V tomto smere dovolací súd pochybenia nezistil.

Pokiaľ ide o námietku ohľadne absencie tlmočníka, zo zápisníc o výsluchu obvineného z 13. októbra 2013 a 29. januára 2014 vyplýva, že obvinený tlmočníka nežiadal a ani nenamietal nesprávnu protokoláciu napriek tomu, že pri druhom výsluchu bol prítomný obhajca obvineného. Nakoľko obvinený uviedol, že bude vypovedať v slovenskom jazyku aj pred sudcom pre prípravné konanie (č. l. 22), dovolací súd považoval námietku obvineného za nedôvodnú. Vo vzťahu k výsluchu obvineného z 13. októbra 2013 je naopak nutné prisvedčiť námietke obvineného o pochybení vyšetrovateľa, ktorý obvineného vypočul v dobe, keď trpel otrasom mozgu. Vyšetrovateľ pritom nevyžiadal od ošetrojúceho lekára vyjadrenie, či obvinený je schopný výsluchu. Na druhej strane výpoveď obvineného nemala vplyv na zákonnosť celého konania a získaných dôkazov, nakoľko bola zhojená ďalšími výsluchmi obvineného v prípravnom konaní a v konaní pred súdom, pričom pre rozhodnutie súdu nebola daná výpoveď, z dôvodu vyhlásenia obvineného o vine podľa § 257 ods. 4 písm. b/ Tr. por., podstatná.

Taktiež nie je v súlade so skutočnosťou tvrdenie obvineného o jeho nevypočutí k trestnému činu vydierania. Obvinenému J. Y. bolo uznesením vyšetrovateľa Policajného zboru, odbor kriminálnej polície, Komárno, zo 4. decembra 2013, ČVS: ORP-802/OVK-KN-2013 vznesené obvinenie pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zák., ktoré mu bolo doručené 10. decembra 2013. Obvinený podal proti uzneseniu sťažnosť, v ktorej uviedol, že nikoho nevydieral a všetky obvinenia sú klamstvom. Následne sa obvinený počas výsluchu konanom 29. januára 2014 priznal k spáchaniu oboch skutkov s tým, že svojej družke - poškodenej I. Y. povedal, že ak ona alebo jej rodičia nahlásia na políciu jej zbitie, všetkých zabije. Zároveň vyhlásil, že svoje konanie ľutuje. Navyše obvinený na hlavnom pojednávaní konanom 5. júna 2014 urobil vyhlásenie o vine v zmysle § 257 ods. 4 písm. b/ Tr. por. (č. l. 342). Vzhľadom k tomu, že obvinený súhlasil so zmenou senátu a nežiadal opakovať žiadne dôkazy (č. l. 435), súd prvého stupňa mohol prihliadnuť na jeho predchádzajúce vyhlásenie. Z uvedeného teda vyplýva, že obvinený mal možnosť sa vyjadriť k trestnému činu vydierania a toto právo aj využil.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. nebol daný.

Obvinený v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. namietol nesprávne použitie § 38 ods. 5 Tr. zák. a uloženie dvoch trestov.

Dovolací súd po preštudovaní spisového materiálu dospel k záveru, že súdy nižšieho stupňa postupovali správne, keď obvinenému uložili za spáchané skutky dva tresty. Obvinený sa skutku pod bodom 1/ rozsudku (zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby) dopustil v období od jesene 2011 do 12. októbra 2013, kedy bol trestný čin dokonaný, a skutku pod bodom 2/ rozsudku (zločin vydierania) 28. júna 2011. Vzhľadom na to, že obvinený nespáchal jedným skutkom viac trestných činov, ale sa dopustil viacerých skutkov, nemožno vzťah medzi skutkami posúdiť ako jednočinný súbeh. Na uvedené nemá vplyv spojenie trestných stíhaní na spoločné konanie.

Medzi spáchaním skutkov bol obvinenému doručený trestný rozkaz Okresného súdu Dunajská Streda z 20. mája 2013 (doručený 28. mája 2013 a právoplatný 7. júna 2013), sp. zn. 1 T 86/2013, ktorý predstavuje hranicu deliacu súbeh od recidívy. Skutok pod bodom 2/ rozsudku bol potom vo vzťahu k trestnému rozkazu vo viacčinnom súbehu, pričom súd odsudzoval obvineného za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin. Z tohto dôvodu obvinenému ukladal súhrnný trest a súčasne v zmysle § 42 ods. 1 Tr. zák. zrušil výrok o treste z trestného rozkazu. Nakoľko trestný rozkaz nadobudol 7. júna 2013 právoplatnosť, od tohto okamihu bolo potrebné všetky ďalšie prípadné skutky obvineného posudzovať ako recidívu. Preto súdy postupovali správne, keď obvinenému uložili za zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby samostatný trest, a to aj za použitia ustanovenia § 38 ods. 5 Tr. zák. Na prihliadnutie, resp. neprihliadnutie na predchádzajúce spáchanie zločinu nemá vplyv dĺžka uplynutej doby, ale zahľadanie odsúdenia. V čase

rozhodovania súdov nebolo odsúdenie Okresným súdom Komárno z 8. apríla 1993, sp. zn. 2T 33/93, zahladené. Aj keď v súčasnosti je predmetné odsúdenie zahladené, nemá to dosah na zákonnosť uloženého trestu vo výmere 9 rokov a 6 mesiacov. Krajský súd obvinenému uložil trest v zákonom ustanovenej sadzbe, keď za zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 2 Tr. zák. účinného v čase ukladania trestu je trestná sadzba 7 rokov až 15 rokov. I podľa názoru dovolacieho súdu je takto uložený trest, s ohľadom na osobu obvineného, okolnosti spáchania skutku, počet a vek poškodených, primeraný. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na skutočnosť, že odvolací súd pri úprave trestu nesprávne vypočítal dolnú hranicu trestnej sadzby, ktorá mala byť vo výške 9 rokov a 10 mesiacov. Avšak z dôvodu podania dovolania iba v prospech obvineného, nebolo možné túto chybu napraviť.

Dovolací súd nezistil pochybenie ani vo vzťahu k súhrnnému trestu vo výmere 2 rokov, ktorý bol uložený v súlade so zákonom. Upustenie od uloženia súhrnného trestu nie je právom obvineného, ale oprávnením súdu. Je plne na úvahe súdu, či iný uložený trest považuje za dostatočný na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a a z tohto dôvodu upustí od súhrnného trestu.

Ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. nebol daný.

Vzhľadom na uvedené najvyšší súd dovolanie obvineného J. Y. podľa § 382 písm. c/ Tr. por. uznesením na neverejnom zasadnutí odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.